

Únor 2017

ORONGONG

Jak to vidí Fíla

Perspektiva {ž} podst. jm. (z lat. perspicere, prohlédati) je nahlížení na určitý problém či jev a postoj vůči němu v závislosti na individuálním vztahu. Jedná se o postmoderní přístup k lidskému vnímání.

Jak to vidí Fíla

Zdravím opět po měsíci, kdy se k psaní tohoto úvodu vrhám mezi zkouškami ve škole. Jsem rád, že oddíl funguje i bez mého většího zasahování. Včera se velmi povedla akce bruslení na bruslišti Pankrác a příští týden nás čeká oddílovka a s ní spousty dalších překvapení. I tímto bych chtěl apelovat na členy, aby se snažili a měli co nejvíce bodů, a také na rádce, kteří jsou hlavními rozdavači těchto bodů, aby zůstali spíše nestranní při rozdělování.

Tento článek bych chtěl věnovat hlavně našim nejmenším členům, a to konkrétně vlčatům. Jsem rád, že vlčácká družina funguje a tvoří základ našeho oddílu. Doufám, že vlčata jsou spokojena se svou činností. I kdyby zde bylo nějaké nevyplněné přání, co bychom měli dělat nebo zažít, tak stačí to říct jakémukoliv vedoucímu a my se pokusíme s tím něco udělat. Dále je tu pár věcí, které mám na srdci. První a nejbližší akcí, co nás čeká v měsíci únor, je Housenkova výprava do České Třebové, která proběhne 17. – 19. 2. Poté nás v sobotu 4. 3. čeká Hra po Praze, která je organizovaná oddílem Táborová Školka a jsou na ní zváni všichni. Proto, prosím, přijďte v hojném počtu, aby hra stála za to!

Dále chci upozornit na již dané termíny tábora 2017

1. - 21. 7. 2017 Termín tábora

2. - 16. 7. 2017 termín tábora pro Vlčata a Světlušky (prosíme rodiče, aby je na místo tábořiště dopravili autem – normálně jezdíme na kole)

15. – 16. 7. 2017 návštěvní víkend pro rodiče

Poslední, na co chci upozornit, je, že řada z vás mi nepřinesla zpět vyplněný tento papírek. Proto ho příkládám sem a prosím, aby ho co nejdříve přinesli vyplněný na schůzku. Děkuji.

Budu se těšit u dalšího čísla. Jaru zdar!

Fíla

Souhlasím s pořizováním a zveřejněním audiovizuální dokumentace akcí a svého dítěte ..... za účelem propagace činností zejména na webových stránkách oddílu a na facebookovém profilu oddílu.

V Praze dne.....

podpis.....

Květen 1945 - povídka

Asi se něco stalo. Nevím co, ale určitě se to nějak týká mě, protože jinak by na mě naši nebyli tak hodný, ne? Obvykle se spíš zlobí. Třeba minulou zimu se zlobili hrozně. Jenom proto, že jsme s Pepíkem Janáčkem hráli fotbal s rampouchem a rozbili jsme okno paní Sojkové, která hned letěla mamince žalovat. Ale to stejně nebyla moje chyba, protože to Pepík tu hru vymyslel. Je totiž hrozně vysoký a tak naší mičudu lehce utrhł ze střechy. No a pak už jsem přece nemohl odmítnout.

Pepík je mnohem vyšší než já. Možná i vyšší než můj tatínek. Pepík je tak moc dlouhý, třebaže chodí o rok níž. On by měl vlastně chodit o rok výš než já, ale když jsem se na to ptal maminky, proč je Pepa tak vysoký a proč je mu devět a ne sedm, protože mně je osm, řekla, že Pepík za to nemůže, že on to má doma těžký a že zase jeho maminka asi pila jako náš strejda Bořek z Moravy, když Pepíka čekala. To jsem moc nepochopil, ale řekl jsem si, že radši budu už vždycky chodit včas, aby na mě maminka náhodou nemusela někde čekat a já nemusel zase chodit do první třídy. Tam nás učila taková velká stařena, paní Libuše se jmenovala. Rodiče ji sice měli rádi a asi se snažili, abych ji i já měl rád, protože ji doma pořád obdivovali, jak se prý ničeho nebojí. Já ale paní Libuši nenáviděl. Dávala mi samý čtyřky nebo trojky, takže jsem měl blbý výsledky a rodiče se zase mohli zlobit.

Na začátku druhý třídy k nám napochodoval pan Hubek. Tak divně se tvářil a v ruce si nesl něco, co se podobalo opasku, akorát to bylo tenčí. Trochu jsem se bál a tak jsem byl raději úplně potichu ve své lavici. Ostatní kluci dál zlobili a dělali rámus. Párkrát to Hubek nevydržel a vždycky úplně klidně prohlásil třeba: „Pojď, Jiříku, pojď se mnou do kabinetu, já ti tam ukážu obrázky.“ Jiřík se vrátil úplně červený a po hodině nám vyprávěl, jak ho Hubek tloukl tím menším opaskem a u toho německy

nadával. Několik rozzlobených rodičů chodilo za panem řídícím a ptali se ho, proč už nás neučí ta skvělá paní Libuše. Později mi tatínek prozradil, že byla moc statečná a pomáhala pánům z Anglie, ale pak se na to přišlo a tak už nás nikdy nemůže učit. Já byl rád, i když jsem měl z Hubky strach. Ve třetí třídě ze mě všechno spadlo, protože místo něho se do třídy vplížila Hádková. Malá, brýlatá a naprosto neškodná. Hubek prý pyšně odešel do Německa. Tak jsem zvědavý, koho budeme mít příští rok. Doufám, že Hádkovou, protože při jejích hodinách může člověk křičet, prát se, hrát si... zkrátka cokoliv! Ona tam jen tak sedí, kouká do zdi, říká nám: „ale no tak, děti. Já zavolám pana řídícího“, nebo prostě brečí. Nechápu sice proč, ale mamince i tatínkovi to hrozně vadí. Teď jsou rádi, že už je květen a doufají, že nám příští rok dají zase někoho jiného.

Ale květen přece nevysvětluje dobrou náladu mamky s tatškou. Možná na ně jde opožděné jaro. Když o tom tak přemýšlím, spoustu dospělých se najednou chová jinak. Na ulici vás zdraví s úsměvem, kupují si více jídla a pořád si mezi sebou šeptají, že už bude brzy konec a jak se těší na ten velký výprask.

Na druhou stranu už nepotkávám tolik známých lidí. Třeba strejda Rudolf u nás nebyl alespoň měsíc a půl, což je pěkně divný, protože dřív k nám chodil pravidelně jednou za čtrnáct dní. Já jsem z toho sice smutný, ale rodičům nejspíš nechybí. Nikdy ho neměli moc rádi.

On není můj opravdový strejda. Pracuje s tatínkem. Dřív se prý choval jako slušně vychovaný člověk, ale doba ho změnila. Jo, tak nějak to tuhle povídala moje babička Pavla. Těm dospělým někdy vážně nerozumím. Strejda Ruda, jak mu můžu říkat, je snad ten nejskvělejší nevlastní strejda, jakého znám. Pokaždé mi něco přinese. Cukroví, co pekla jeho žena Žaneta, bonbony a občas jsem dostal i malý kousek čokolády, kterou zase jemu poslali přátelé z Německa. Maminka říká, že kdyby tady Ruda vůbec nebyl, mohl bych mít čokolády, kolik bych chtěl, což je teda dost padlý na hlavu, jelikož nikdo jiný mi čokoládu nikdy nekoupil. Ani k narozeninám. Někdy, když k nám strejda Ruda přišel a rodiče se ještě nevrátili domů z práce, jsme se posadili v obýváku na pohovku, já vytáhl nožku, položil si ji na strejdu a přikázal: „Šimrej“. On se jenom smál, poslušně šimral a vyprávěl mi něco o takovém spolku pro hochy, ale tomu jsem nikdy nerozuměl. Já si vychutnával dobrot, odpočíval jsem a taky jsem doufal, že maminka přijde co nejpozději, abych nemusel pracovat na povinnostech

do školy.

Nejvíc se mi ale na strejdovi líbila ta zelená uniforma, co pořád nosil. Taková tmavě zelená je moje nejoblíbenější barva. Jednou jsem to pověděl tatínkovi a on se hrozně rozčílil a skoro dva dny se mnou nepromluvil ani slovo. Jeho oblíbená barva je rudá, maminka má zase ráda žlutou. Oba prý podle hvězd, ale ty jsou přece zlaté, ne?

Rodiče zkrátka strejdu Rudu neobdivují tak jako já. Je pravda, že se k nám vždycky tak trochu vetřel. Pokaždé na začátku návštěvy na sebe naši krouť očíma. Před Rudou se sice chovají slušně, ale občas mám pocit, jakoby se maminka bála a táta v sobě dusil vztek. Po jeho odchodu si otec zapálí, ačkoli už s Rudolfem kouřili. Máma zase nadává a doufá, že ho nikdo neviděl k nám chodit. Potom vzlyká, jakou přinesl do baráku ostudu. Teda já mám mamku moc rád, ale občas by nemusela být tak sobecká. Ruda nám všem nosí tolik dárků, takže nevím, proč bychom se s ostatními sousedy nemohli podělit alespoň o tu ostudu. Sice nevím, co to je, ale hádám, že asi nějaká značka kolínské. Něco jako ta, kterou dostal táta o Vánocích.

Každopádně mi rodiče zakázali bavit se o strejdovi Rudovi se spolužáky. Jenže já se prostě musel svěřit Kájovi. On totiž není jenom můj spolužák, ale i velký kamarád. Druhý den mi bylo líto, že jsem porušil slib, proto jsem pro jistotu podplatil Kāju mou malou čokoládou od Rudy. Ten mi nakonec slíbil, že nikomu nic neprozradí. Je to fakt kámoš. Čokoládu jsme snědli společně a já se zeptal Káji, jestli zná taky někoho, kdo je pokaždé celý zelený. Kája o nikom nevěděl, ale prozradil mi, jak měl jeho bratr vloni žloutenku a byl celý žlutý. Žloutenka, to je taková zlá nemoc. Trošku jsem se bál, aby strejda neměl třeba zelenku, ale Kája mně nakonec uklidnil, protože on znal ještě jednoho pána, který před čtyřmi lety byl celý bílý. Možná ze strachu, jelikož potom ho prý hnusní pánové i s celou rodinou odvedli do nějakého tábora nebo co a Kája ho už nikdy neviděl. Nechápu, proč byl z toho ten pán smutný. Já bych taky rád jezdil na tábory, o kterých mi vyprávěl tatínek. Jenže nemůžu, protože to Němci nepovolují.

Na konci přestávky jsme se s Kájou dohodli, že asi určití lidé mají nějakou barvu, která je dělá výjimečnými a už jsme se o tom dál nebavili, jak si rodiče přáli.

Právě teď si zase rodiče přejí, abychom se šli projít, ale já se hrozně moc

bojím, protože už je zákaz vycházení a netuším, co je to popadlo. Trochu jsem i brečel, samozřejmě tak, aby to tatínek neviděl, jinak by se hrozně zlobil a to já nechci. Už tak se zlobí maminka a pořád říká, že se nemusím ničeho bát, že už je prý konec a navíc je venku celé město. Nakonec maminka ztratila trpělivost a vytáhla mě ven za ruku, až to trochu bolelo. Před naším činžákem už čekal táta a smál se od ucha k uchu. Vysadil si mě na ramena a s maminkou se drželi za ruce. Šli jsme na náměstí, kde nás překvapily obrovské zástupy lidí, kteří se radovali a smáli se. Nějaký pán s legračním přízvukem hlásil, že už skoro dva týdny jsme svobodná země a ať se všichni radujeme.

Tatínek mě sundal, chytil maminku a dali si velkou pusu. Pak kolem nás prošli dva mladí chlapci. Začali se s tátou bavit rusky a já si směl vzít horkou čokoládu. Maminka se na mě vítězoslavně podívala a řekla: „Tak vidíš, Honzíku, němci jsou pryč a ty můžeš vypít tolik čokolády, kolik jen budeš chtít. Válka skončila.“

Doma se rodiče malinko zlobili, protože jsem ty hrnky vypil čtyři a vrátili jsme se hodně pozdě, takže jsem neměl příležitost včas si odběhnout na záchod. Ale to nevádí. Válka skončila. Třeba pojedu i na tábor!

ORONGONG

Schůzka je z důvodu Jarních prázdnin
zrušena!

Družinovka

2. 2.

9. 2.

Oddílovka

Sraz v 17.00 v 7D, konec pro skauty v 19.00
a pro vlčata v 18.30 tamtéž. S sebou povinné
věci na schůzku a oddílové nebo černé
trčko a šátek.

6. 2.

287. Výprava

Na informacích už se začíná pracovat. Po
dlouhé době vede Housenka, tak pojedte
všechni! Užít si o víkendu spoustu srandy,
zábavy a hlavně podpořit spolupráci a
vztahy v oddíle. Budu se těšit. 1. Zbývá
přesně měsíc a základnu máme zajištěnou v
České Třebové! 2. Zbývá přesně 30 dní, už
se to blíží! Sraz na Hlavním nádraží v 16.55
(odjezd 17.22), návrat brzy! V 15.39 tamtéž,
tím chci říci pojedme všichni, bude čas v
neděli po výpravě na učení. Sledujte www.orongo.cz

2. 3.

17.-19. 2.

Družinovka

Sraz v 17.00 v 7D, konec pro skauty v 19.00
a pro vlčata v 18.30 tamtéž. S sebou povinné
věci na schůzku.

Oddílovka

Sraz v 17.00 v 7D, konec pro skauty v 19.00
a pro vlčata v 18.30 tamtéž. S sebou povinné
věci na schůzku a oddílové nebo černé
trčko a šátek.

Hra po Praze 4. března 2017 – pro rodiče, oddíly, benjamínky

Slunce zapadlo za petřínský hřbet a do pražské kotliny se pozvolna snáší večer. Lampáři rozsvěcí lampy a v domě na Malé straně, tam úplně nahoře na terase podkrovního bytu, usedl ve svém oblíbeném křesle pan Karel Bouček. Stejně jako každý večer

s posvátnou vážností otevřel velké album poštovních známek. To jediné, které mu zbylo po požáru domu kde před léty bydlel. Ze všech svých známkových sbírek mu zbyla právě ta nejvzácnější, ve které se jako klenot vyjímá „Svatý grál“ všech českých sběratelů karmínová „Osvobozená republika! s přetiskem „Doplatit 50h“. Hodnota této známky stoupla od roku 1927, kdy byla omylem vytištěna, na neuvěřitelné 2 miliony korun....

Pan Bouček se s úsměvem vrací zpět do svého podkroví, zpět ke svým známkám. Pocit radosti však náhle střídá bezbřehé zoufalství. Místo kde ještě před malou chvílí byla vzácná známka je prázdné.

Kam zmizela?

Jde po ní pražské podsvětí?

Tajné zprávy v mrtvých schránkách, ...

honičky a sledování agentů ...

Mise se nesmí prozradit ...

Oddíl dospělých Školka pro středisko připravuje akční hru po staré Praze na **sobotu 4. března od 9.30 do 14. hodin**. Zázemí ve skautském institutu na Staroměstském náměstí.

Zváni jsou rodiče a sourozenci (i předškolní) členů, Benjamínci, kamarádi... Další informace budou následovat u vedoucích a na oddílovém webu. Hlásit se můžete již teď na lisak@orongo.cz. Dotazy na 777 119 885.

Těšíme se na vás
Lišák